

bedrijf. Maar de Assyriër is niet gewoon enkel van de vruchten van eigen arbeid te leven. Hij staat erop, dat andere volken hem dienen met het hunne. Daaraan herinneren de namen van een tweetal verdere poorten. De eene heet: „Zij, die den cijns der volken binnenbrengt”. En de andere: „De geschenken van Ismaël ⁴⁶⁾ en Tema komen hierdoor binnen”. Ook deze namen kunnen nog tot de vredelievende worden gerekend. Zoolang de natiën hun tribuut binnen Nineve brengen, zijn ze welkom. Maar wee hunner, wanneer ze aanrukken met vijandige bedoeling. Als ze door den buitenmuur nog niet zijn verschrikt, — als de glans van den binnenmuur hen nog niet heeft neergeworpen, — ziehier dan eene poort, wier naam aanduidt, dat ze alle vijanden overweldigt. Terwijl twee andere namen spreken van godheden, die des konings tegenstanders vellen en vernielen.

Zulke theophore benamingen treffen we meer aan. Ongeveer de helft van de poorten zijn naar een of anderen god genoemd. Door eene der meest zuidelijke poorten gaat men op weg naar de *stad* Assur. Is het wonder, dat ze den naam draagt van den *god* Assur? „Sterk zij de vertegenwoordiger van Assur”, — zoo heet ze. Drukt die naam niet de bede uit, dat de koning zich sterk moge betoonen, zooals het den representant van den rijksgod betaamt? Maar boven dien rijksgod staat toch, althans in theorie, Bêl, de oude Sumerische Enlil, de groote heer van heel de aardsche wereld, de genaakbare keerzijde van den ongenaakbaren hemelgod Anu. Wat de koning van hem verwacht, wordt uitgedrukt door den naam der poort: „Bêl bevestigt mijne regeering”. Bedenkt men nu daarbij, dat Sanherib zelf genoemd is naar den maangod, Sin of Nannar, zoo verstaat men 't ook, dat weer eene andere